

Énivalóan tisztelt nagy jó Uram!

Nem azért írom e sorokat, mintha arról az
 elhajtott filért reményleném; de írom azért,
 mert valami azt sugja itt belől, hogy
 a ki nálunk az egyénhez hasonló fegyver
 tehetséggel az egyénhez hasonló merész
 feladatra vállalkozott, annál multhatat-
 lan kötelessége már az is, hogy lábról
 hátra járva, belopogtatson ismerős és is-
 meretlen sítón, minsen-e valahol egy
 rejtőző tehetség, a kinek közre kell vála-
 gitani; kötelessége tudni azt, hogy a
 mi mindebben fegyver nemzetünk
 legkevésbé engedheti meg magának a
 kevesebb legdrágább kincsét, mely a te-
 hetségeknek véla alatti elhamvasztásában
 áll; — és a ki gyenge erővel ugryn, de tel-

leszoklásra indult oly minis' elé, melyről
tudja, hogy annál terhe alatt öffe fog
rosladni a legjobbak társogatára nélkül,
- mondom, az éltérves kötelezést teljesít
akkor, ha egy mederbe gyűjtött töredék
minden, a mi „xenghet” s ha, a kívül vi-
lágot lát, nem éri be arról a felül vissza-
utartással, hogy „elég, ha nekem világol.”

De ha a közreműködésre való' föltérést el-
utartathatallan kötelezésekkel ismerten
már arolnál is, ahonnan volt sejtés a
lehetőség: - mivel nyugtalan, és meg-
teljesítményeket akar, ha a tisztesség ha-
tárai körött el nem követel minden tö-
lem lehetősé, hogy Arany János társo-
gatását meggyeskessem? Ezt a mulat-
tást, én azt hiszem, pámos. Lenni tölem
joga volna a nemretek is.

Elvartam Önnel, Uram, jólaikoz írt
sorait. Jmétem, minis reményem, hogy
a mi ott, fájdalommal ugyan, de meg-
sagadtatott, - nekem, az én bűnösre

megadotik. Ity pessimistelen én nem vagyok.
De hogy még kísérletet se tegyek ama forrás után,
s vizsgáljam a kellenek a kitlelést: „ha rög-
geter való, talán még is meggyújtatik néked?”
- ezt nehezebb felelősségem irántében igazán
nem lehetem.

Er legyen mentőgumó e rövidít, melyekhez
- némelyes megjelenés helyett - ariót foga-
mottam, mert tudom, hogy hasonló ké-
relmet penitől penitől visszautasítottam
rosszul emek önmek is. Nem is alarhatom
annak litemi. Ariót er alkalommal nem
is ismételtem Jókai kérelmét, cupán art
miltortassiet megengedni, hogy abból, ami-
her nem püliéses, hogy a „múra megjelen-
jék” - vajha megjelenésit ismét s ne hagyni
el jóka. - abból, a mi már egy is lén, talán
Aristophanes fordításaiiból egy rövid mutat-
vaígt remélhetek.

Er ar, a mire lém batorlódom s a mire
ar alkalmaslanságos vándorlual fejérem vonása
mellül lehetni gonolom.

Tegnapra, jó uram, legmelyebb tinteletem
öpiute kifejezésit.

Budapest 30/5 876

alarator polgára
Tórs Kálmán

Magyarok 5. k.

